

Ontmoeting met de Andere (Koffie in de Kerk – 29 mei 2011)

Als we het oude en het nieuwe testament lezen zien we dat de mens altijd op zoek is geweest om God te ontmoeten, om Hem een plaats in het leven te geven. Wij zijn geschapen naar zijn beeld en gelijkenis; het goddelijke zit in ieder van ons. In de eerste brief van Johannes lezen we: "Nooit heeft iemand God gezien, maar als wij elkaar liefhebben woont God in ons. God is liefde." Ik kan hem ontmoeten in mezelf, in anderen, in het goede dat ik ervaar, maar ook in het lijden en in de situaties waar Hij afwezig lijkt. Het blijft een zoektocht, ik moet me voor hem openstellen. Voor mij is God iemand, een vriend waarbij ik terecht kan, die mij draagt, die ons niet loslaat wat er ook gebeurt. Soms voel ik God heel dichtbij en soms lijkt hij ver weg, dat heb ik meermaals ervaren.

- Zo kwam ik als doopcatechiste bij ouders thuis voor een doopselgesprek. Bij de begroeting voelde ik spanning, de moeder was nerveus, de vader ging aan tafel verder werken, hij zou van daar wel meeluisteren. Ik voelde dat er iets niet klopte en vroeg of alles wel goed was met het kindje. Ze knikte bevestigend... maar dan vertelde ze me dat haar eerste kindje aan wiegedood gestorven was. Als een vloedgolf kwam haar verdriet en kwaadheid naar boven. "Waarom laat God dit toe? Is dat een liefdevolle God? Enz. Hoe kan ik nu genieten en dankbaar zijn voor dit nieuwe leven? De angst om ook dit kind te verliezen is te groot." In de stilte die volgde, vroeg ik Hem om kracht. Er kwam een rust over mij die me in staat stelde intens te luisteren en te bevragen. Wat ik juist gezegd heb weet ik niet, het was God die mij leidde in dit gesprek. Ze werd rustiger en ondertussen was de vader naast zijn vrouw komen zitten. Ik voelde als het ware Gods aanwezigheid in ons midden. Er was iets veranderd, de krampachtigheid was verdwenen, er was iets van hoop en vertrouwen in de plaats gekomen. Deze man en vrouw konden opnieuw bij elkaar terecht. In stilte en vervuld met dankbaarheid ben ik weggegaan. Het hield me bezig, er bleven zoveel waaromvragen waar ook ik mee worstelde. Het deed me goed er met Bruno over te kunnen spreken en het samen in Gods handen te leggen. Ook verdieping door lectuur rond "verlies" en "geloven" zijn een grote hulp.

- In de liefdevolle nabijheid en betrokkenheid van mensen ervaar ik een stukje afstraling van zijn goddelijke liefde. Dat mocht ik ervaren tijdens m'n maanden lange hospitalisatie na het ongeval dat Bruno en ik, overkwam, jaren geleden. Het bidden, het meeleven en bemoedigen door onze ouders, familie en vele lieve mensen hielpen me door die zware periode heen. Het werkte helend. Ik denk hier bv. aan wat een geliefde tante die voorzitter was van KAV me schreef na een busreis met de leden. Ze had hen gevraagd om voor het vertrek een Onze Vader en drie weesgegroetjes te bidden voor mij, verder schreef ze dat velen onder hen, samen met haar, een kaars waren gaan branden in een kappelletje onderweg. Dat die vrouwen dit deden voor mij, een onbekende, roerde me diep en er welde toen een spontaan dankgebed in mij op.

- Ook nu geeft het meevoelen en bekommerd zijn om Bruno tijdens de vele behandelingen en het langdurig herstel een grote steun. Het doet deugd als mensen zeggen: "Ik zal bidden en een kaars branden voor een goede uitslag." Het doet me iets vermoeden van de liefde van God die door hen op ons afstraalt.

- Toen mijn moeder opgenomen was na een zware CVA werden we opgeroepen, het ging niet goed met moeder. Wij, de zes kinderen en schoonkinderen zaten rond moeder's bed, wakend en biddend in het halve duister, ieder voor zich. Ik ervoer een gewijde eerbiedige stilte. Op dat moment voelde ik God heel nabij. Toen moeder's toestand minder kritiek leek gingen we huiswaarts.

's Anderendaags ging ik kijken hoe het met moeder ging. Een kamergenote wachtte me op en zei: "Hij was erbij vanacht hé!" Eerst begreep ik het niet goed, maar ze vervolgde: "Jullie aanwezigheid was zo sereen, ik heb meegebeden en O. L. Heer gevraagd om jullie moeder te sparen." Het raakte me diep. Moeder is toen niet gestorven, het was haar tijd nog niet. Bidden is voor mij geen mirakeloplossing, een God die willekeurig ingrijpt, daar geloof ik niet in, maar er verandert wel iets. Bidden is voor mij in relatie gaan, zoals Jezus het ons voordeed. In relatie gaan met God en met elkaar om er van daaruit te kunnen zijn voor die zieke, die stervende, die lijdende mens.

- God heeft de mens veel gegeven, wij mogen meewerken aan zijn schepping. Het is een oproep om ons te engageren, zorg te dragen voor de natuur en de mens. Het wonder van het ontstaan, de geboorte van een kind, het is voor mij als een aanraking van God zelf. Voor het geboortekaartje van onze oudste dochters kozen wij voor het tekstje: "Elk kind komt met de boodschap op de wereld, dat God nog niet ontmoedigd is over de mensen." Op het kaartje van onze jongste stond: "Dit is het waard om voor te leven, de kleine lach van God, het kind!" Het was onze manier om hem te danken voor dit nieuwe leven.

- Tijdens het wandelen met Bruno in het bos of de wijdse natuur, kan ik iets sacraals ervaren. Het geeft me rust en een gevoel van verbondenheid, het is genieten van wat we gratis van onze schepper gekregen hebben. Het is voor mij een kans om me naar binnen te keren en te danken.

- De Schrift is een liefdesboodschap, we komen er God op het spoor via Jezus. Zijn liefde, zijn sterke verbondenheid met de Vader wijst mij/ons de weg in het leven. Ik kreeg vele kansen om samen met Bruno en anderen ons te verdiepen in die blijde boodschap.

Ik denk aan de samenkomsten van onze Encountergemeenschap, de bijbelgroep en de spiritualiteitsgroep op Hof Zevenbergen, waar we samenkwamen met zowel leken als religieuzen. Werken rond een thema of een schrifttekst, samen bezinnen en bidden, het helpt ons om in voeling te komen met onszelf en elkaar, het geeft mij voeding, energie en kracht. Het is door ons dialogeren, ons delen en luisteren naar elkaar dat we God op het spoor

komen. Zo krijgen we zicht op ons leven van elke dag en helpen we elkaar om ons leven meer diepgang te geven.

- Ons samenkomen als gelovige mensen, in de eucharistie- en gebedsvieringen is voor mij heel belangrijk. Het herinnert mij telkens aan Jezus' leven, het breken en delen van het brood, aan Jezus' dood, maar ook aan Zijn en onze verrijzenis.

Onlangs las ik in Tertio een tekst van Isaac de Syriër:

“Door de verrijzenis is er geloof, hoop en liefde, is er de gave van de heilige Geest en het eeuwig leven. Alles komt ooit goed, ondanks wanhoop en miserie, daardoor kunnen we onze dood aanvaarden als een overgang. De verrijzenis geeft ons de zekerheid over de bestemming van de mensheid, waar het goede overwint en Christus alles tot voltooiing zal brengen.”

Daar kan ik mij in vinden: het zal de ultieme definitieve ontmoeting zijn met God!

Jacqueline Jacobs-Van de Vel

24 mei 2011